
Eutanasipraksis i Nederland

KORRESPONDANSER

HENK JOHAN BRUS

I Tidsskriftet nr. 20/2000 stod det en artikkel om eutanasipraksis i Nederland (1). Jeg vil gjerne komme med noen kommentarer.

Undertegnede er en nederlandsk spesialist i allmennmedisin som har jobbet som kommunelege i Norge de siste 2,5 år. Norge er et utrolig flott land, med et godt utbygd helsevesen med hyggelige og dyktige medarbeidere. Eldreomsorgen er bedre i Norge enn det jeg var vant til fra Nederland, men i Nederland er det helt uakseptabelt med korridorpasienter i sykehus! Jeg ble overrasket over at man ikke klarer å gjøre noe med dette, og at man antakelig aksepterer en slik praksis.

Jeg reagerer på artikkelen fordi jeg føler at eutanasipraksisen i Nederland ikke blir fremstilt på en riktig måte. Riktignok stod det i begynnelsen av artikkelen at svært få nederlandske leger er imot eutanasi. De aller fleste leger håper at de aldri kommer i den situasjonen at de må utføre eutanasi, men synes det er riktig å drøfte spørsmålet med sine pasienter. Jeg har ofte opplevd at bare dette gjør pasienten rolig og mindre redd for hva som måtte komme, og pasienten dør uten å komme med et ønske om eutanasi. Det som gjør at artikkelen gir et skjevt bilde, er at den eneste legen som er intervjuet, er imot eutanasi (en av disse 4 %), og han sier at mange leger ikke tør si nei. Hva om jeg laget en artikkel om eutanasipraksis i Norge og intervjuet en lege som var for? Vedkommende kunne si at mange norske leger ikke torde si ja til eutanasi selv om de egentlig syntes det var en god idé.

Var det så vanskelig å finne en lege som ikke var imot og la ham/henne fortelle hva han/hun opplever? En objektiv artikkel presenterer alltid to synspunkter på en sak, og ikke bare den som passer best med forfatterens egen mening. Denne legen sier at begrunnelsen for eutanasi i Nederland skulle være rasjonalitet, effektivitet og det at lidelse er meningsløst. Jeg (og med meg 96 % av nederlandske leger?) er uenig med ham og mener at eutanasipraksisen i Nederland bygger på åpenhet og respekt for menneskers selvbestemmelsesrett. Jeg synes det er å øke legens makt hvis man skal la legen bestemme hva som er best for pasienten når det gjelder en så viktig avgjørelse.

Jeg synes ikke at leger kan love pasienter at de ikke skal lide i det hele tatt. Det er sikkert mye å hente i palliativ omsorg i begge land, men jeg tror ikke at man kan unngå lidelse. Jeg respekterer og forholder meg til de norske holdninger/regler, men håper likevel at eutanasi spørsmålet ikke blir lagt på is og at man prøver å fremstille praksis i andre land på en objektiv måte.

LITTERATUR

1. Førde R. Eutanasi praksis i Nederland Tidsskr Nor Lægeforen 2000; 120: 2462 – 3.

Publisert: 10. november 2000. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. mars 2026.